

**ДОБРИНКА САВОВА-ГАБРОВСКА
ЗА „ПЧЕЛИЦА“ НА АНАТОЛ
ФРАНС**

chitanka.info

„Пчелица“ на Анатол Франс (1844–1924) се появява през 1882 година в няколко последователни книжки на френското списание „Ревю бльо“. Издадена е през следващата година самостоятелно в леко съкратен вариант. Тя се явява като художествена илюстрация и потвърждение на Анатолфрансовите схващания за произхода и значението на народните приказки, изложени в автобиографичната му повест „Книга за моя приятел“, но публикувани отделно под заглавие „Разговор за вълшебните приказки“ още през 1881 г., т.е. преди излизането от печат на „Пчелица“.

В своето оригинално и задълбочено проучване писателят-изследовател достига до извода, че тези наивно сътворени „малки драми“ са необходими за възпитанието на децата. Той отхвърля опитите по онова време да се заменят вълшебните приказки с някакъв вид „забавна наука“ или „научен роман“ и говори с истински възторг за „изумителната простота“, която се излъчва от народните песни и приказки. Детето, според него, има нужда от вълшебство, от мечти, има нужда да развива своята фантазия. И той е убеден, че „именно то, въображението... пръска семената на всякаква красота и на всяка добродетел в света“.

„Пчелица“ е изградена върху мотиви от френския национален фолклор, в съзвучие с традициите на средновековния рицарски роман и приказките на Шарл Перо. Но наред с това, приказката е пронизана от изящната ирония, от неповторимия галски хумор на писателя — характерно и неподражаемо богатство на неговия стил.

В духа на най-известните народни приказки Анатол Франс ни среща с принцове и принцеси, джуджета и русалки... Но верен на себе си, на своите демократични убеждения, той не пропуска да ни срещне и с обикновени хора от народа: искрени, наивни, верни и добри, те са носители на добродетелите на народа. Такива са оръженосецът Вярно сърце, Жан-шивача, дойката Морила.

Многобройните и странни приключения на приказните герои са само повод за автора да разкрие отношението си към тях. Шеговито-ироничен към човешките пороци и слабости, той възторжено възпява верността, смелостта и саможертвата в името на любовта. Хуманистът А. Франс и чрез приказката утвърждава правото на човека на радост и обич и издига глас срещу егоизма, коварството и тиранията.

Произведението е изпъстрено с чудни описания на прекрасни природни картини, изпълнени с поезия и красота. Писателят не е пропуснал да вмъкне сред художествения разказ и някои познавателни елементи, като разкрива пред детското въображение и любопитство богатствата на земните недра и на морските дълбочини.

Ритъмът на приказката е изключително плавен и премислен. Сякаш като в партитура авторът е разположил веселото и тъжното, смешното и великото, истинското и приказното. Тънката иронична усмивка на А. Франс дава особено обаяние на целия разказ и кара деца и възрастни да се замислят за какво става дума, за кого точно говори авторът. „Пчелица“ не е за „разсъдливи души“. Авторът вярва, че онези, които са разбрали неговата приказка, могат да бъдат само хора, които „искат да бъдат забавлявани, чийто дух е млад и понякога обичат да си измислят...“ Само те ще я прочетат на децата си, а те от своя страна на своите деца и т.н.

Тази творба заема достойно място в съкровищницата на световната детска литература.

Първият превод на „Пчелица“ на български език е направен от детския писател Ран Босилек, издание на „Хемус“, 1924 година.

За настоящото издание са използвани оригинални илюстрации от първото пълно издание на „Събрани съчинения“ на А. Франс, в Париж през 1925 година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.